

ved, at vi have gjort vort Standpunkt gældende, at vi have faaet vore Ønsker opfyldte, jeg tør sige i lige saa fuldt Maal, som man har faaet det fra anden Side, ikke just fra det ærede Medlems Side. Men hvad bebrejder han os da? Han har jo ikke en men flere Gange ladet Flertallet høre, at det var et altfor godmodigt og skikkeligt Parti. Men kan han da undres over, at vi, der ogsaa ere godmodige og skikkelige, have kunnet gaa sammen med Flertallet og som Regel indstille de samme Forslag? Det ærede Medlem behøvede ikke her at lade saa ukyndig. Naar han glædede sig over, at der dog var eet Medlem, der havde Mod og Mandshjerte til at optræde selvstændig, finder jeg ikke, at der er nogen Anledning til særlig at berømme den Egenskab, at man har Mod til at gøre sin Mening gældende, naar man skønner, at Rettigheder blive krænkede; dette er kun en Folkerepræsentants simple Pligt. Man naar jeg skønner, at det er en Pligt at optræde, saa spørger jeg ikke ængstelig om, hvorvidt mit Parti er med eller ikke. Jeg gad se den Dag, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) vil lægge et lignende Mod for Dagen. Jeg mindes ikke, at han nogen Sinde har udtalt sig for eller imod noget, medmindre det i Forvejen var givet, at han havde sit Parti i Ryggen. (*Dalsgaard*: Heller ikke da han var Højremand?) Det tror jeg heller ikke; jeg antager, at Forholdet altid har været det samme. Det Mod og Mandshjerte, der lægges for Dagen, naar man har hele sit Parti bag sig — ja, jeg vil ikke sige noget nedsættende om det, men der kan dog tænkes noget større. Om selve den Sag, der har givet Anledning til hele denne Diskussion, Lupusanstalten, maa jeg endnu sige dette, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds paastaar, at Rosenvængets Karakter aldeles ikke forandres ved, at den omhandlede Anstalt bliver lagt derude, saa er det en Paastand, der strider mod alle foreliggende Fakta. Det er givet, at netop denne Foranstaltning vil kunne bidrage væsentlig til at forandre Karakteren af det nævnte Kvarter. Men det have vi nu talt nok om. Der er kun et enkelt Punkt, jeg nærmere

vil omtale. Det ærede Medlem søgte nu atter at kalde Hjælpetropper frem, Hjælpetropper af samme Art, som den ærede Ordfører har søgt at faa frem, nemlig de fattige Lupuspatienter. Hvis man ikke gaar ind paa den foreliggende Bevilling, komme disse fattige Folk til at betale Gildet, saa bliver Betalingen sat op; og saa kunne de ikke komme paa Anstalten og blive helbredede. Saaledes lyder det. Det synes mig dog, at der er en Udvej, som ligger snublende nær. Skulde det være vanskeligt for os, som yde saa mange Bidrag af Statskassen til Mennesker, som trænge til Støtte, at finde paa at yde Tilskud til fattige Lupuspatienter, som komme med Ansøgning til os om at faa Hjælp til at blive helbredede? Jeg antager, at vi let vilde enes om at yde saadanne Bevillinger i det Omfang, som viste sig nødvendigt. For Resten maa bemærkes, at det ikke her drejer sig om et saa svimlende Antal Mennesker. Det er sagt mig af særlig sagkyndige, at det i det hele drejer sig om 500—1,000 Mennesker. Det er det Antal, som det her gælder om at bringe Hjælp. Og den kunne vi meget godt yde, selv om den Bevilling, der her foreligger, ikke bliver vedtagen. Det ærede Medlem paastaar, at Beboerne i Rosenvænget ikke selv sætte Pris paa Servitutterne; der har, siger han, været en Bevægelse i Retning af at faa dem hævede. Der foreligger imidlertid ikke noget om, at der er Udsigt til en Forandring i saa Henseende. Tilstanden er fremdeles, som den hidtil har været, og det er vedblivende i Strid med den bestaaende Ordning, at der anbringes en Anstalt som den, der nu har givet os Anledning til et Par Dages Debat.

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Forhandlingen har efterhaanden faaet en saa personlig Karakter, at det vilde være meget ønskeligt, om vi vendte tilbage igen til selve Sagen og holdt os til den.

K. M. Klausen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil gaa for langt ind paa det personlige Omraade.